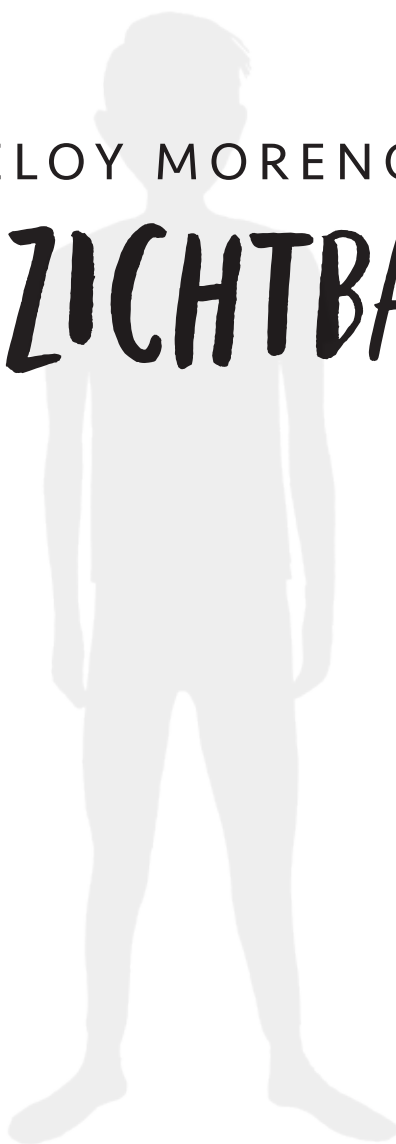

ONZICHTBAAR

Eloy Moreno (Castellón de la Plana, Spanje, 1976) verruilde zijn loopbaan als informaticus voor zijn ware roeping: schrijven. Wat begon als een eigenzinnig avontuur – zijn eerste boek gaf hij in eigen beheer uit – groeide uit tot een indrukwekkend schrijverschap. Inmiddels behoort hij tot de meest gelezen auteurs van Spanje. Zijn vijf romans haalden allemaal de bestsellerlijsten, wonnen belangrijke literaire prijzen en zijn in vele talen vertaald.

ELOY MORENO

ONZICHTBAAR

parade

De oorspronkelijke uitgave verscheen in 2018
onder de titel *Invisible* bij Nube de Tinta, een imprint van
Penguin Random House Grupo Editorial, Barcelona
© 2020, Eloy Moreno
© 2020, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U., Barcelona
Coverontwerp © Ed Carosia

Nederlandse vertaling © 2026, Uitgeverij Parade, Schiedam
Vertaling Roy van Alkemade

Geen enkel deel van dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd ten behoeve van het trainen van technologieën of systemen
voor artificiële intelligentie. Tekst- en datamining van dit werk is uitdrukke-
lijk uitgesloten overeenkomstig artikel 4, lid 3, Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 94 93408 16 6
NUR 284, 285, 766

www.uitgeverijparade.nl

Voor mijn tweelingzus Sacha

*Iedereen kan een held zijn, zelfs door zo iets
eenvoudigs te doen als een jas om de schouders van
een jongen te leggen, om hem te troosten en hem te
laten voelen dat de wereld nog niet is vergaan.*

– BATMAN, *The Dark Knight Rises*

*Je hebt geen röntgenogen nodig om te zien
dat er iets mis is.*

– SUPERMAN

Al meer dan vijf minuten staart de vrouw naar de deur aan de overkant van de straat. Zal ze naar binnen gaan, of liever morgen terugkomen, en het dan nog steeds niet zeker weten?

Ze haalt diep adem, komt in beweging en steekt zonder naar links of naar rechts te kijken over. Eenmaal aan de overkant loopt ze naar de deur en duwt hem aarzelend open.

Het is zover.

Ze vragen haar op de bank plaats te nemen en zeggen dat ze zo geholpen zal worden.

Terwijl ze wacht, bekijkt ze de tekeningen aan de muur. Het zijn kunstwerken die je niet snel in een museum vindt, maar die door veel meer mensen worden bekeken.

Meestal tenminste, want voor haar zal dat anders zijn. Haar tekening zal ze alleen zelf zien, niemand anders. Zo denkt ze er nu over.

Een paar minuten later brengen ze haar naar een andere ruimte, kleiner, donkerder, intiemer.

Wanneer ze binnenkomt, ziet ze hem meteen.

Op de tafel ligt een reusachtige draak, groot genoeg om haar hele rug te bedekken.

Ze leggen nog een keer uit hoe het in zijn werk zal gaan, hoelang

het duurt, welke techniek ze gebruiken. Ze waarschuwen dat het op een gewone rug al pijn doet, en dat het op die van haar extra zwaar zal worden.

Ze aarzelt even, maar besluit door te zetten.

Ze trekt haar T-shirt, broek en bh uit. Met alleen haar slipje nog aan gaat ze op haar buik op de behandeltafel liggen. Haar rug ziet er vreselijk uit, hij zit vol littekens van brandwonden. Het is de rug van een vrouw die eerder in haar leven door een hel moet zijn gegaan.

‘We beginnen,’ zegt een stem.

Ze huivert en knijpt haar ogen stevig dicht. Ze denkt terug aan toen, aan hoe het begonnen is. Het is al heel lang geleden, maar de pijn en de angst voelt ze nog steeds. Die gaan nooit weg, en soms lijkt het wel of het allemaal pas gisteren gebeurd is.

Op haar bobbelige rug wordt langzaam haar draak geboren.

Een paar uur lang zweeft ze tussen heden en verleden, als een vogel die bang is om neer te strijken, maar net zo bang om te blijven vliegen. Dan mag ze opstaan en in de spiegel kijken.

Daar is hij: het begin van een draak, van haar draak. Een reusachtig fabeldier dat precies daar ontstaat waarhaar billen overgaan in haar onderrug en dat over een paar dagen, als alles af is, zal eindigen in haar nek.

Ze zucht en glimlacht. Eindelijk heeft ze haar plan uitgevoerd.

Wat ze nog niet weet, is dat haar draak soms wakker zal worden en ze hem niet kan bedwingen.

Wat ze ook nog niet weet, is dat het niet haar beslissing was om een draak op haar rug te laten tatoeëren, maar dat de draak haar lichaam heeft gekozen om tot leven te komen.

ONZICHTBAAR

Het is weer zover.

Ik word trillend wakker. Mijn hart bonst zo hard tegen mijn ribben dat het lijkt alsof het uit mijn borstkas wil springen. Ik krijg geen adem, alsof er een olifant bovenop me zit. Als ik mijn mond niet heel wijd opensper, ga ik stikken.

Het enige voordeel is dat ik nu weet wat ik moet doen. Ze hebben het me op de eerste dag hier uitgelegd. Nou ja, eigenlijk pas op de derde, van de eerste twee weet ik niets meer.

Ik moet tot tien tellen terwijl ik langzaam in- en uitadem, zodat mijn lichaam zich kan ontspannen, mijn hart weer op zijn plaats gaat zitten en de olifant verdwijnt.

Een, twee, drie... rustig in- en uitademen.

Vier, vijf, zes... rustig blijven ademen.

Zeven, acht, negen, tien... weer in... en uit.

En dan begin ik weer bij een.

Het is belangrijk dat ik niet schrik wanneer ik wakker word.

Ze hebben me verteld dat ik veilig ben en niet bang hoeft te zijn. Zodat het niet weer zo gaat als die eerste nacht, toen ik wakker werd en uit pure paniek ontzettend hard begon te schreeuwen.

Hopelijk wordt het snel licht, zodat ik weer kan zien wat er om me heen gebeurt. En intussen probeer ik te doen wat ze me gezegd hebben.

Een, twee, drie... inademen en uitademen.

Vier, vijf... inademen en uitademen.

Zes, zeven...

Het lijkt te werken, het trillen is over, mijn hart bonkt niet meer zo en die olifant maakt aanstalten om te vertrekken.

Heel stil blijf ik liggen.

Langzaam word ik rustiger vanbinnen. Ik luister naar de geluiden om me heen. Iemand sloft over de gang, alsof hij zijn voeten niet van de grond kan krijgen. Ik hoor stemmen, gefluister, woorden die ik niet begrijp, en een ingehouden gesnik, alsof er iemand zachtjes zit te huilen. Af en toe begint er iemand te gillen, en er zijn nog heel veel andere geluiden.

Maar één geluid is alleen van mij. Dat zeg ik zo, omdat het binnen in mijn hoofd zit. Het is een schel gepiep, alsof iemand een naald dwars door mijn oren steekt. Die piep komt en gaat de hele dag, maar ik heb er vooral 's nachts last van, als alles stil is.

Een, twee, drie... inademen en uitademen.

Ik stop met tellen, de paniekaanval is voorbij, denk ik.

Nu ik wat rustiger word en weer weet waar ik ben, probeer ik me wat te bewegen.

Ik begin met mijn handen. Langzaam strek ik mijn vingers, eerst die van mijn linker- en dan die van mijn rechterhand.

Ik probeer mijn nek te bewegen. Het doet pijn, maar ik doe het toch en draai langzaam mijn hoofd naar beide kanten.

Dan probeer ik mijn benen te bewegen, ik buig mijn linkerbeen... Maar als ik mijn rechterknie wil optrekken, voel ik op eens dat iemand mijn bovenbeen stevig vasthoudt. Ik schrik.

Het trillen begint opnieuw.
De olifant gaat weer op me zitten.
Een, twee, drie... rustig in en uit.
Vier, vijf, zes... rustig blijven ademen.
Zeven, acht, negen... in... en weer uit.

Weer probeer ik mijn rechterbeen te buigen, maar de hand laat me niet los.

Ik probeer te begrijpen hoe dat kan. Waar komt die hand vandaan, waarom hoor ik steeds die pieptoon, waarom lig ik hier, en waarom lijkt het alsof ik onder water ben, bezig te verdrinken?

Ik kijk naar het klokje aan de muur tegenover me, 02:14 staat er in lichtgevend cijfers, bijna dezelfde tijd als de vorige nachten toen ik erop keek.

Zelfs met de pillen slaap ik nooit langer dan drie of vier uur achterelkaar.

Toch is het al beter geworden. Ik begin niet meer te schreeuwen als ik wakker word, ik heb geen pijn meer bij elke beweging, het kost me steeds minder moeite om te weten waar ik ben... Maar het belangrijkste is dat ze me nu zien.

Ik denk dat ik me sinds het ongeluk niet langer onzichtbaar kan maken. Misschien heeft de klap iets in mij veranderd. Krachten kunnen blijkbaar net zo snel verdwijnen als ze verschijnen. Ik ben hier nu vijf dagen, maar het is me nog steeds niet gelukt.

Ik probeer nog wat te slapen, al is het maar een uur. Ieder uur is meegenomen.

Ik doe mijn ogen dicht.

Ik tel tot tien.

Langzaam adem ik in en uit.

De hand is er nog, stevig vastgeklemd om mijn been.

